

இறைவனின்
இருப்பு
எவ்வாறு
இருக்கிறது?

அந்தப்
பேரொளி ஒரு
மனிதனிடத்தில்
எவ்வாறு
வெளிப்படுகிறது?

அதிமுக்கியத்துவ
ம்
வாய்ந்த 'சாட்சி

பகர்தல்'

அஷ்-ஷஹாதா)

என்பதன்
ஆழமான
பரிமாணம் என்ன?

. திருப்பூர் K. அமானுல்லாஹ்
செல் 98 94 19 77 95

இறைவனின் இருப்பு, மானுட வெளிப்பாடு மற்றும் சாட்சி பகர்தல்: ஓர் ஆன்மீகப் பேருரை

அன்பு கலந்த இஸ்லாமிய முகமன், அஸ்ஸலாமு அலைக்கும் வரஹ்மத்துல்லாஹி வபரக்காத்துஹூ.

பேரன்பும் பெருங்கருணையும் கொண்ட எல்லாம் வல்ல ஏக இறைவனின் திருநாமத்தால் துவங்குகிறேன்.

இன்று நாம் சிந்திக்கவிருக்கும் பொருள், இஸ்லாமிய ஆன்மீக வரலாற்றிலும், தத்துவ மரபிலும்

மிக ஆழமான, அதே சமயம் ஒவ்வொரு மனிதனும் தன் உள்ளத்தால் உருகி உணர வேண்டிய ஒரு உன்னதத் தத்துவமாகும்.

இறைவனின் இருப்பு எவ்வாறு இருக்கிறது?

அந்தப் பேரொளி ஒரு மனிதனிடத்தில் எவ்வாறு வெளிப்படுகிறது?

அதிமுக்கியத்துவம் வாய்ந்த 'சாட்சி பகர்தல்' (அஷ்-ஷஹாதா) என்பதன் ஆழமான பரிமாணம் என்ன?

இறைவனின் 99 திருநாமங்களின் (அல்-அஸ்மாவுல் ஹுஸ்னா) உன்னதப் பண்புகளை ஒரு மனிதன் தன் ஆன்மாவைத் தூய்மைப்படுத்துவதன் மூலம் (தஸ்கியதுந் நஃப்ஸ்) எவ்வாறு தன்னுள் பிரதிபலிக்க முடியும்?

இவற்றைப் பற்றி மிக மிக விரிவாகவும் ஆழமாகவும் இந்த உரையில் காண்போம்.

பகுதி 1: இறைவனின் இருப்பு எவ்வாறு இருக்கிறது? (طبيعة وجود الله)

இஸ்லாமிய மரபில் இறைவனின் இருப்பு என்பது வெறும் பகுத்தறிவோடு நின்றுவிடுவதில்லை; அது ஆன்மீகம் மற்றும் அகக்காட்சி (Kashf) ஆகியவற்றின் மூலம் உணரப்படும் உன்னதமான உண்மை ஆகும். இதனை இஸ்லாமிய அறிஞர்களும் சுஃபி ஞானிகளும் மூன்று முக்கிய நிலைகளில் விளக்குகிறார்கள்:

1. வாஜிபுல் வுஜூத் (واجب الوجود) – தேவையற்ற, தானாகவே இருக்கும் இருப்பு

இறைவன் என்பவன் "வாஜிபுல் வுஜூத்" ஆவான். அதாவது, அவனது இருப்புக்கு வேறு எந்தக் காரணமும், சக்தியும், தொடக்கமும் தேவையில்லை; அவன் தானாகவே, என்றென்றும் இருப்பவன்.

இப்பிரபஞ்சத்தில் உள்ள மற்ற அனைத்தும் "மும்கினுல் வுஜூத்" (ممكن الوجود) ஆகும். அதாவது, அவை இருப்பதற்கும் இல்லாதிருப்பதற்கும் வாய்ப்புகள் உண்டு. அவற்றின்

இருப்பு மற்றொரு சக்தியைச் சார்ந்தது. ஆனால், இறைவன் யாருடைய தேவையுமற்றவன், அனைத்தையும் தாங்கிப் பரிபாலிப்பவன் (அல்-கய்யூம் / القيوم). அவன் காலத்திற்கும் இடத்திற்கும் அணுவளவும் உட்படாதவன்; அவற்றுக்கு அப்பாற்பட்டவன்.

2. தன்மையாலும் ஆற்றலாலும் எங்கும் நிறைந்திருத்தல்

இஸ்லாமியக் கொள்கைப்படி, இறைவன் தன் அரியாசனத்தின் (அர்ஷின்) மீது உயர்ந்துவிட்டான் என்றாலும், அவனது பேரறிவாலும் (இல்ம்), பேராற்றலாலும் (குத்ரத்), எல்லையற்ற கண்காணிப்பாலும் (பஸர்) அவன் இப்பிரபஞ்சத்தின் ஒட்டுமொத்த அணுவிலும் நிறைந்திருக்கிறான். புனித குர்ஆன் இதனை மிக அழகாகப் பிரகடனப்படுத்துகிறது:

"நீங்கள் எங்கே இருந்தாலும் அவன் உங்களுடன் இருக்கிறான்." (சூரா அல்-ஹதீத்: 4)

3. விளக்குவதற்கு அப்பாற்பட்ட தனித்துவம் (تنزيه - தன்ஸீஹ்)

அவனுடைய இருப்பு என்பது மனிதப் பகுத்தறிவின் குறுகிய எல்லைக்கு அப்பாற்பட்டது. படைப்பினங்களின் எந்தவொரு வடிவத்தோடும், சிந்தனையோடும், கற்பனையோடும் அவனது இருப்பை ஒப்பிடவே முடியாது. குர்ஆன் கூறுகிறது:

"அவனைப் போன்று எப்பொருளும் இல்லை." (சூரா அஷ்-ஷூரா: 11)

பகுதி 2: ஒரு மனிதனிடத்தில் இறைவனின் இருப்பு எப்படி வெளிப்படுகிறது?

இறைவன் மனிதனைப் படைத்ததே அவனது இருப்பை மனிதன் பிரதிபலிக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான். மனிதனிடத்தில் இறைவனின் இருப்பு இரு வழிகளில் வெளிப்படுகிறது:

1. பித்ரத் (الفطرة) – இயற்கை ஞானம்

ஒவ்வொரு மனிதனும் பிறக்கும்போதே இறைவனை உணரும் இயற்கையான தன்மையோடுதான் (Fitrah) பிறக்கிறான். மனித ஆன்மாவின் ஆழத்தில், தன்னை விட ஒரு பேராற்றல் இருக்கிறது என்ற தேடலும், அவனிடம் சரணடையும் தன்மையும் இயல்பாகவே விதைக்கப்பட்டுள்ளது.

2. தன்மைகளின் பிரதிபலிப்பு (تجلّي الصفات) – தஜல்லியாத்

மனிதன் ஒருபோதும் இறைவனாக முடியாது. ஆனால், இறைவனின் உன்னதப் பண்புகளின் (அல்-அஸ்மாவுல் ஹுஸ்னா) நிழலாக, ஒரு மனிதன் திகழ முடியும். மனிதன் தன் ஆன்மாவைத் தூய்மைப்படுத்தும்போது (தஸ்கியதுந் நஃப்ஸ்), அவனது உள்ளம் ஒரு கண்ணாடியாக மாறுகிறது. அக்கண்ணாடியில் இறைவனின் உன்னதப் பண்புகளின் பேரொளி உலகிற்குப் பிரதிபலிக்கிறது.

3. ஹப்லுல் வரீத் (حبل الوريد) – பிடரி நரம்பை விட நெருக்கமாக இருத்தல்

ஒரு இறைநம்பிக்கையாளர் ஆன்மீக உச்சத்தை அடையும்போது, அவனுக்கும் இறைவனுக்கும் இடையிலான திரைகள் யாவும் விலகுகின்றன. குர்ஆன் கூறுகிறது:

"நிச்சயமாக நாம் மனிதனைப் படைத்தோம்; அவன் மனம் அவனிடம் என்ன பேசுகிறது என்பதையும் நாம் அறிவோம். மேலும், நாம் அவனுக்கு அவனது பிடரி நரம்பை விடவும் மிக நெருக்கமாக இருக்கிறோம்." (சூரா காஃப்: 16)

இதன் ஆன்மீக வெளிப்பாடு புகாரியில் இடம்பெற்ற புகழ்பெற்ற "ஹதீஸ் அல்-இஹ்ஸான்" மற்றும் "ஹதீஸ் குத்ஸி" மூலம் தெளிவாகிறது. அல்லாஹ் கூறுகிறான்:

"எனது அடியான் கடமையான மற்றும் உபரியான வணக்கங்களின் மூலம் என்னை நெருங்கிக் கொண்டே இருக்கிறான்; இறுதியில் நான் அவனை நேசித்து விடுகிறேன். அவ்வாறு நான் அவனை நேசித்துவிட்டால், அவன் கேட்கும் காதாக நான் ஆகிவிடுகிறேன்; அவன் பார்க்கும் கண்ணாக நான் ஆகிவிடுகிறேன்; அவன் பிடிக்கும் கையாக நான் ஆகிவிடுகிறேன்; அவன் நடக்கும் காலாக நான் ஆகிவிடுகிறேன்..." (ஸஹீஹ் புகாரி)

இதன் பொருள் மனிதன் இறைவனாக மாறுவது அல்ல; மாறாக, அவனது சுய விருப்பங்கள் அழிந்து, அவனது செயல்கள் அனைத்தும் இறைவனின் விருப்பத்திற்கு முற்றிலும் கட்டுப்பட்டு, அவனது அசைவுகள் அனைத்தும் இறைவனின் ஒளியால் வழிநடத்தப்படுகின்றன என்பதாகும்.

பகுதி 3: சாட்சி பகர்தல் (الشهادة - அஷ்-ஷஹாதா)

இஸ்லாத்தின் மிக முக்கிய அடிப்படையாகவும் நுழைவுவாயிலாகவும் விளங்குவது "சாட்சி பகர்தல்" ஆகும். அரபியில் இது "ஷஹாதா" எனப்படும்.

வணக்கத்திற்குரியவன் அல்லாஹ்வைத் தவிர வேறு யாருமில்லை என்றும், முஹம்மது (ஸல்) அவர்கள் அவனது தூதர் என்றும் நான் சாட்சி பகர்கிறேன்."

இஸ்லாமிய மரபில் "சாட்சி பகர்தல்" என்பது வெறும் வாயால் சொல்லும் வார்த்தை அல்ல. அதற்கு மூன்று முக்கிய பரிமாணங்கள் உண்டு:

இக்ராரும் பில் லிஸான் (إقرار باللسان) – நாவினால் ஒப்புக்கொள்ளுதல்: சமூகத்திற்குத் தன் நம்பிக்கையை வெளிப்படையாக பிரகடனம் செய்யும் முதல் படிவடிவம் இதுவாகும்.

தஸ்தீக்கும் பில் கல்ப் (تصديق بالقلب) – உள்ளத்தால் உண்மைப்படுத்துதல்: நாவால் சொன்னதை உள்ளம் எவ்வித சந்தேகமும் இன்றி முழுமையாக நம்ப வேண்டும். உள்ளத்தில் ஏற்படும் இந்த உறுதிப்பாடுதான் இறைவனின் ஒளியை (நூர்) உள்ளத்தில் பாய்ச்சுகிறது.

அமலும் பில் அர்கான் (عمل بالأركان) – உடல் உறுப்புகளால் செயல்படுத்துதல்: தான் எதற்குச் சாட்சி கூறினானோ, அதைத் தன் வாழ்நாளின் ஒவ்வொரு செயலிலும் நிரூபித்துக் காட்ட வேண்டும். இறைவனின் கட்டளைகளுக்குப் பணிந்து நடப்பதே உண்மையான சாட்சியத்தின் வெளிப்பாடாகும்.

'ஷஹாதா'வின் ஆழமான ஆன்மீகப் பரிமாணங்கள்

மிஸாக் உடன்படிக்கை (عهد الميثاق - ஆதி உடன்படிக்கை): மனிதர்கள் உலகிற்கு வரும் முன்பே, ஆன்மாக்களின் உலகில் (ஆலமுல் அர்வாஹ்) இறைவன் அனைத்து ஆன்மாக்களையும் ஒன்று திரட்டி, "நான் உங்களுடைய ரப் (படைத்துப் பரிபாலிப்பவன்) இல்லையா?" என்று கேட்டான். அதற்கு அனைத்து ஆன்மாக்களும், "பலா, ஷஹித்னா" (بلى شهدنا - ஆம், நாங்கள் சாட்சி பகர்கிறோம்) என்று கூறின. (சூரா

அல்-அஃராஃப்: 172). எனவே, ஒரு மனிதன் இவ்வுலகில் "லா இலாஹ இல்லல்லாஹ்" என்று சாட்சி பகரும்போது, அவன் ஆதி உடன்படிக்கையைத் திரும்ப நினைவுகூர்ந்து புதுப்பிக்கிறான்.

'லா இலாஹ' மற்றும் 'இல்லல்லாஹ்'வின் தத்துவம்:

லா இலாஹ (மறுத்தல் - نفي): மனிதன் தன் உள்ளத்தில் உள்ள அத்தனை போலித் தெய்வங்களையும், உலக இச்சைகளையும், அகந்தையையும் (நஃப்ஸ்), சுயநலத்தையும் முற்றிலும் மறுத்து, தூக்கியெறிந்து உள்ளத்தைத் தூய்மைப்படுத்துவதைக் குறிக்கிறது.

இல்லல்லாஹ் (நிலைநிறுத்தல் - إثبات): போலித் தெய்வங்கள் நீக்கப்பட்ட உள்ளத்தில், உண்மையான ஏக இறைவனின் இருப்பையும், அவனது அன்பையும், அவனது அதிகாரத்தையும் மட்டுமே சிம்மாசனம் இட்டு அமர வைப்பதாகும்.

முஷாஹதா (المشاهدة - சாட்சியத்தின் உச்சகட்ட நிலை): ஒரு மனிதன் எதனைக் கண்கூடாகக் காண்கிறானோ, அதற்குத்தான் அவனால் முழுமையான சாட்சி (Witness) கூற முடியும். ஒரு முஃமின் தன் ஆன்மீகப் பயணத்தின் மூலம் தன் அகக்கண்ணைத் திறந்து, பிரபஞ்சத்தின் ஒவ்வொரு துகளிலும் இறைவனின் பேரொளியைக் காணும்போது, அவன் கூறும் ஷஹாதா என்பது வெறும் வார்த்தையாக இல்லாமல், ஒரு நேரடி அனுபவத்தின் சாட்சியமாக மாறுகிறது.

பகுதி 4: மனிதனிடத்தில் இறை குணப்பாடு எவ்வாறு வெளிப்படுகிறது? (تخلق بأخلاق الله)

இமாம் அல்-கஸ்ஸாலி (ரஹ்) போன்ற பெருமக்கள், மனிதன் இறைவனுடைய குணப் பண்புகளைத் தன்னுள் கொண்டுவர முயற்சிப்பதையே ஆன்மீகத்தின் உச்சமாகக் குறிப்பிடுகிறார்கள். இதனை அரபியில் "தகல்லுக் பி அக்லாகில்லாஹ்" என்பர். இறைவனின் உன்னத திருநாமங்களின் பண்புகள் மனிதனிடத்தில் எவ்வாறு வெளிப்படுகின்றன என்பதைப் பிரித்து விரிவாகக் காண்போம்:

1. அன்பும், கருணையும், மென்மையும் சார்ந்த குணங்கள்

அர்-ரஹ்மான் (அளவற்ற அருளாளன்): மனிதன் எவ்வித பாகுபாடுமின்றி சக மனிதர்கள் மற்றும் ஒட்டுமொத்த உயிரினங்கள் மீது காட்டும் எல்லையற்ற கருணையாக இது வெளிப்படுகிறது.

அல்-அஃபுவ் / அல்-கபூர் (மன்னிப்பவன்): தன்னைத் துன்புறுத்தியவர்களையும், தனக்கு அநீதி இழைத்தவர்களையும் எவ்வித பழிவாங்கும் உணர்வும் இன்றி மன்னிக்கும் பெருந்தன்மையாக வெளிப்படுகிறது.

அல்-லதீஃப் (மென்மையானவன் / நுட்பமானவன்): பிறரிடம் பழகும்போதும் பேசும்போதும் கடுமையைத் தவிர்த்து, மென்மையைக் கையாள்வது. மேலும், பிறருக்கு உதவி செய்யும்போது அவர்களின் சுயமரியாதை காயப்படாதவாறு மிக ரகசியமாகவும் நுட்பமாகவும் உதவி செய்வது.

அர்-ரவூஃப் (பெரும் பரிவுடையவன்): துன்பப்படுபவர்களைக் கண்டு உள்ளம் உருகி, அதைத் தீர்க்கத் தன் இன்னுயிரையும் கொடுக்கத் துணியும் தாயுள்ளமாக இது வெளிப்படும்.

அல்-வதூத் (நேசிப்பவன் / அன்பானவன்): எவ்வித எதிர்பார்ப்புமின்றி ஒட்டுமொத்த மனிதகுலத்தையும் நேசிக்கும் அன்பின் வடிவமாக மனிதன் மாறுவதைக் குறிக்கும்.

அல்-முஜீப் (பதிலளிப்பவன்): உதவி கேட்டுத் தன்னிடம் வருபவர்களின் தேவைகளுக்கும், துன்பக் குரல்களுக்கும் உடனுக்குடன் செவிசாய்த்துப் பதிலளிப்பதாகும்.

2. அறிவும் விவேகமும் சார்ந்த குணங்கள்

அல்-அலீம் (அனைத்தையும் அறிந்தவன்): பயனுள்ள உலக அறிவையும், ஆன்மீக ஞானத்தையும் (மஃரிஃபா) தேடி அடைந்து, அதனைச் சுயநலமின்றி பிறருக்குக் கற்றுக் கொடுத்து, பேரறிவிலும் பணிவோடு இருப்பதாகும்.

அல்-ஹகீம் (விவேகமுடையவன்): உணர்ச்சிவசப்பட்டு முடிவுகளை எடுக்காமல், ஆழமான விவேகத்துடனும் நிதானத்துடனும் செயல்பட்டு, வார்த்தைகளை அளந்து பேசும் புத்திசாலித்தனமாகும்.

அர்-ரஷீத் (நேர்வழிகாட்டுபவன் / விவேகமிக்கவன்): குழப்பமான சூழ்நிலைகளில், மக்கள் தன்னிடம் ஆலோசனை கேட்க வரும்போது, அவர்களுக்குச் சுயநலமின்றிச் சரியான நல்வழியை மட்டுமே காட்டும் வழிகாட்டியாகத் திகழ்வதாகும்.

3. சகிப்புத்தன்மையும் பொறுமையும் சார்ந்த குணங்கள்

அல்-ஹலீம் (கோபமற்றவன் / நிதானமானவன்): கடுமையான சினம் வரும்போதும், பழிவாங்கும் வாய்ப்பு கையில் இருக்கும்போதும் தன் கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டு, மென்மையாக நேர்வழி காட்டுவதாகும்.

அஸ்-ஸபூர் (அளவற்ற பொறுமையாளன்): வாழ்வில் ஏற்படும் சோதனைகள், வறுமை மற்றும் நோய்களின் போது பதற்றமடையாமல், இறைவனின் மீது முழு நம்பிக்கை (தவக்குல்) வைத்து அறத்தின் வழியில் உறுதியாக நிற்பதாகும்.

அஸ்-ஸலாம் (சாந்தியளிப்பவன்): பொறாமை, வஞ்சகம், குரோதம் போன்ற அசுத்தங்களிலிருந்து விடுபட்டுத் தன் உள்ளத்தை அமைதிப்படுத்துவதுடன், தன் நாவினாலும் கரத்தினாலும் பிறருக்குத் தீங்கு விளைவிக்காமல் சமூகத்தில் அமைதியை உருவாக்குவதாகும்.

4. பொறுப்புணர்வும் பாதுகாப்பும் சார்ந்த குணங்கள்

அல்-ஹஃபீள் (பாதுகாப்பவன்): தன் ஐம்புலன்களையும், தன் உள்ளத்தையும் தீமைகளிலிருந்து பாதுகாத்துக் கொண்டு, பிறர் தன்னிடம் ஒப்படைத்த ரகசியங்கள் மற்றும் அமானிதங்களை மிகக் கவனமாகப் பாதுகாப்பதாகும்.

அல்-வகீல் (பொறுப்பேற்பவன்): பிற மனிதர்களின் தேவைகளுக்கும், கவலைகளுக்கும் தன் தோள்களில் பொறுப்பேற்றுக்கொண்டு, ஆபத்துக் காலங்களில் அவர்களுக்குத் துணையாக நிற்பதாகும்.

அர்-ரகீப் (கண்காணிப்பவன்): பிறர் கண்காணிக்கிறார்களோ இல்லையோ, தன் எண்ணங்களையும், செயல்களையும் தானே சுய பரிசோதனை செய்து கொள்ளும் "முராகபா" என்னும் தன்முகக் கண்காணிப்பைப் பெறுவதாகும்.

அல்-முஹைமின் (பாதுகாத்துக் கண்காணிப்பவன்): தன் குடும்பத்தினர், பணியாளர்கள், மற்றும் பலவீனமானவர்களின் உரிமைகளைப் பேணிப் பாதுகாக்கும் பொறுப்புள்ள தலைவனாக மாறுவதாகும்.

5. சத்தியமும் நடுநிலையும் சார்ந்த குணங்கள்

அல்-அத்ல் (நீதியாளன்): சுயநலமின்றி அநீதிக்கு எதிராக நிற்கும் நேர்மையாகவும், தன் சொந்த விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு அப்பாற்பட்டு நடுநிலையோடு செயல்படுவதாகவும் இது வெளிப்படுகிறது.

அல்-ஹக் (மெய்யானவன் / சத்தியமானவன்): தன் சொல்லிலும், செயலிலும், எண்ணத்திலும் உண்மையாளனாக (ஸாதிக்) வாழ்ந்து, போலியான உலக ஆதாயங்களுக்காகத் தன் கொள்கைகளை விட்டுக் கொடுக்காமல் சத்தியத்தின் பக்கமே நிற்பதாகும்.

அல்-மதீன் (அசைக்க முடியாத வலிமையாளன்): தன் நற்பண்புகளிலும், அறக் கோட்பாடுகளிலும் உறுதியானவனாக நின்று, உலக இச்சைகளோ, சோதனைகளோ தன் நல்ல குணங்களை அசைக்க முடியாதபடி வாழ்வதாகும்.

அஷ்-ஷஹீத் (அனைத்தையும் பார்ப்பவன் / சாட்சியாளன்): அநீதிக்குத் துணையாக ஒருபோதும் பொய் சாட்சி சொல்லாமல், எத்தகைய சூழ்நிலையிலும் நீதியின் அடிப்படையில் உண்மையை உரக்கச் சொல்வதாகும்.

அல்-முக்ஸித் (நடுநிலையானவன் / நீதியை நிலைநாட்டுபவன்): தன் சொந்தக் குடும்பத்தினருக்கு எதிராக இருந்தாலும், அல்லது தன் எதிரியாக இருந்தாலும், நடுநிலையோடு உண்மையான நீதியின் பக்கமே நிற்பதாகும்.

6. கொடையும் நன்றியறிதலும் சார்ந்த குணங்கள்

அல்-கரீம் (கண்ணியமிக்கவன் / கொடையாளி): தகைமையைப் பார்க்காமல், கைம்மாறு கருதாமல் தன்னிடம் உள்ள பொருளை, அறிவை, உழைப்பைப் பிறருக்கு அள்ளி வழங்கும் வள்ளலாக மாறுவதாகும்.

அஷ்-ஷகூர் (நன்றியை ஏற்பவன்): இறைவனின் அருட்கொடைகளுக்காக எப்போதும் நன்றி செலுத்துவதுடன், மனிதர்களுக்கு மத்தியிலும் தனக்குச் செய்யப்பட்ட சிறிய உதவிக்கும் வாழ்நாள் முழுவதும் நன்றி பாராட்டுவதாகும்.

அல்-முஃமின் (தஞ்சமளிப்பவன் / அபயமளிப்பவன்): பிற மனிதர்களுக்கு அச்சத்திலிருந்து பாதுகாப்பளித்து, அநாதைகள், ஏழைகள் மற்றும் பலவீனமானவர்களுக்கு அடைக்கலம் தரும் ஒரு மாபெரும் நிழலாக மாறுவதாகும்.

அஸ்-ஸபூர் / அஸ்-ஸத்தார் (குறைகளை மறைப்பவன்): பிற மனிதர்களின் குறைகளையும், தவறுகளையும், ரகசியங்களையும் உளவு பார்த்துப் பிறரிடம் அம்பலப்படுத்தாமல், பிறரின் பலவீனங்களைத் தன்னுள் புதைத்துக் கொண்டு அவர்களைச் சமூகத்தில் கண்ணியமாக வாழ அனுமதிப்பதாகும்.

அல்-பர்ரு (பேரருளாளன் / நன்மை செய்பவன்): பெற்றோர்களுக்குச் செய்யும் கடமைகள், உறவினர்களை ஆதரித்தல் மற்றும் சமூக நலப் பணிகளில் தன்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டு, தன் எண்ணம், சொல், செயல் அனைத்தையும் பிறருக்கு நன்மையாக மாற்றுவதாகும்.

7. மனநிறைவும் தன்னிறைவும் சார்ந்த குணங்கள்

அல்-கனிய்யு (தேவையற்றவன் / செல்வந்தன்): மனிதர்களிடம் கைநீட்டி எதையும் எதிர்பார்க்காமல், உலகப் பேராசைகளிலிருந்து விடுதலை பெற்று, தன்னிடம் உள்ளதைக் கொண்டு திருப்தியடையும் மன நிறைவை (கனாஅத்) பெறுவதாகும்.

அல்-குத்தூஸ் (தூய்மையானவன்): உடல், உடை, இருப்பிடம் மட்டுமல்லாமல், தன் உள்ளத்தையும் (கல்ப்) பொறாமை, பெருமை, கபடம் போன்ற ஆன்மீக அசுத்தங்களிலிருந்து முற்றிலும் தூய்மைப்படுத்துவதாகும்.

அல்-கபீர் (மாண்புமிக்கவன்): உலகியல் சார்ந்த அற்பமான வீண் சண்டைகள், பொறாமைகள், மற்றும் அற்ப இச்சைகளை விடத் தன்னை உயர்ந்த மாண்புள்ளவனாக (கண்ணியமானவனாக) உயர்த்திக் கொள்வதாகும்.

அல்-ஹமீத் (புகழுக்குரியவன்): தன் நற்குணங்களால் மக்களின் அன்பான புகழைப் பெறும்போதும், தன் உள்ளத்தில் பெருமைகொள்ளாமல் "அனைத்துப் புகழும் இறைவனுக்கே" என்று கூறி, பணிவோடு வாழ்வதாகும்.

அல்-வாஜித் (கண்டடைபவன்): புற உலகப் பொருட்களில் மகிழ்ச்சியைத் தேடாமல், தன் உள்ளத்திற்குள் இறைவனின் அன்பையும், ஆன்மீகப் பேரமைதியையும் கண்டடைந்து, வறுமையிலும் செல்வந்தனாக வாழ்வதாகும்.

8. ஆற்றலும் அதிகாரமும் தர்மத்தின் வழி வெளிப்படும் குணங்கள்

அல்-மலிக் (பேரரசன்): இதன் உண்மையான வெளிப்பாடு மனிதன் பிற மனிதர்களை ஆள்வதில் இல்லை; மாறாக, அவன் தன் சொந்த நஃப்ஸை (இச்சைகளை, கோபத்தை) ஆளும் அரசனாக மாறுவதாகும். அவன் புலன்களைத் தன் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்திருப்பான்.

அல்-ஜப்பார் / அல்-கஹ்ஹார் (அடக்கியாள்பவன் / சீரமைப்பவன்): அக்கிரமக்காரர்களுக்கு முன்னால் பணிந்து போகாமல் துணிச்சலோடு நிற்பதுடன், வாழ்வில் உடைந்துபோன, ஒடுக்கப்பட்ட மனிதர்களின் உள்ளங்களுக்குத் ஆறுதல் கூறி, அவர்களை மீண்டும் வாழ வைக்கும் சக்தியாகத் திகழ்வதாகும்.

அல்-ஜாமியு (ஒன்று சேர்ப்பவன்): குடும்பங்களுக்குள்ளும், சமூகத்திற்குள்ளும் இருக்கும் கருத்து வேறுபாடுகளைக் களைந்து, மக்களை ஒன்று சேர்க்கும் சமாதானப் பாலமாக மாறுவதாகும்.

அல்-ஹாதி (நேர்வழி காட்டுபவன்): பிற மனிதர்கள் அறியாமையிலும், தவறான பாதையிலும் செல்லும்போது, அவர்களுக்குத் அன்போடும் தார்மீகப் பொறுப்போடும் நல்வழி காட்டும் வழிகாட்டியாக (முர்ஷித்) மாறுவதாகும்.

அன்-நூர் (பேரொளி / வெளிச்சம் தருபவன்): தன் உள்ளத்தை இறைவனின் ஒளியால் நிரப்பி, குழப்பங்கள் நிறைந்த இருண்ட சூழல்களில், தன் ஞானத்தால் மக்களுக்கு நன்மையும் தீமையையும் பிரித்தறியும் நல்வெளிச்சமாகத் திகழ்வதாகும்.

அல்-மானிஃ (தடுப்பவன் / தற்காப்பவன்): தீமைகள், அநீதிகள் மற்றும் ஒழுக்கக் கேடுகள் சமூகத்தில் பரவாமல் தடுக்கும் அரணாக நின்று, நன்மையை ஏவி, தீமையைத் தடுக்கும் தார்மீகக் கடமையைச் செய்வதாகும்.

அல்-பாகி (நிலையானவன்): தற்காலிகமான உலக சுகங்களை விட, மறுமையின் நிலையான வாழ்வை முதன்மைப்படுத்தி, தான் இறந்த பிறகும் உலகிற்குப் பயன் தரக்கூடிய "பாகியாத்துஸ் ஸாலிஹாத்" (நிலையான நற்செயல்கள்) எனப்படும் தர்ம காரியங்களைச் செய்வதாகும்.

அல்-முஹ்யி / அல்-முமீத் (உயிர்ப்பிப்பவனும் மரணிக்கச் செய்பவனும்):

உயிர்ப்பிப்பவன்: அறியாமை இருளில் மூழ்கிக் கிடக்கும் மனிதர்களின் உள்ளங்களை நல்வழியில் உயிர்ப்பிப்பதாகும்.

மரணிக்கச் செய்பவன்: தன் உள்ளத்தில் எழும் தீய இச்சைகள், பேராசை, பொறாமை போன்ற ஆன்மீக நோய்களைத் தன் ஆன்மீகப் போராட்டத்தின் மூலம் கொன்று விடுவதாகும்.

அல்-முபாத்தி / அல்-முஈத் (ஆரம்பிப்பவனும் மீட்டெடுப்பவனும்):

ஆரம்பிப்பவன்: சமூகத்தில் நன்மைகளையும், நல்ல அறப்பணிகளையும் யாருடைய தூண்டுதலும் இன்றித் தானாகவே முன்வந்து தொடங்கி வைக்கும் முன்னோடியாகத் திகழ்வதாகும்.

மீட்டெடுப்பவன்: உடைந்த உறவுகளை மீண்டும் ஒட்ட வைப்பது மற்றும் தவறு நடந்துவிட்டால் உடனே இறைவனிடம் பாவமன்னிப்பு (தவ்பா) கேட்டுத் தன் தூய்மையான ஆன்மீக நிலைக்குத் திரும்புவதாகும்.

அல்-ஃபத்தாஹ் (வழிகளைத் திறப்பவன் / வெற்றியை அளிப்பவன்): மனிதர்களுக்குள் இருக்கும் குழப்பங்களைத் தீர்த்து, நல்ல வழிகளைக் காட்டும் தாரக மந்திரமாக விளங்குவதுடன், ஏழைகளின் வாழ்வாதாரத்திற்கான புதிய வழிகளை உருவாக்கித் தருவதாகும்.

அல்-கவ்யூ (பேராற்றல் மிக்கவன்): தன் உடல் வலிமை, அறிவுத் திறன், மற்றும் பொருளாதார அதிகாரத்தைக் கொண்டு ஏழைகளை ஒடுக்காமல், அவர்களுக்குச் சமூகப் பாதுகாப்பை வழங்கும் அரணாக மாறுவதாகும்.

அல்-அவ்வல் / அல்-ஆகிர் (முந்தினவனும் பிந்தினவனும்):

முந்தினவன்: நற்காரியங்களைச் செய்வதில் முன்நின்று செயல்படும் முதல் நபராக இருப்பது.

பிந்தினவன்: சோதனைகள் மற்றும் இன்னல்களின் போது தர்மத்தின் வழியிலிருந்து விலகாமல், இறுதிவரை உறுதியோடு நிலைத்து நிற்பது.

அல்-முகத்திம் / அல்-முஅஹ்ஹிர் (முற்படுத்துபவனும் பிற்படுத்துபவனும்): தற்காலிக உலக இச்சைகளைப் பின்னுக்குத் தள்ளி (முஅஹ்ஹிர்), நிலையான ஆன்மீகக் கடமைகளையும் அறப்பணிகளையும் தன் வாழ்வில் முதன்மைப்படுத்துவதாகும் (முகத்திம்).

அல்-ளாஹிர் / அல்-பாதின் (வெளிப்படையானவனும் அந்தரங்கமானவனும்): வெளிப்படையான செயல்களும், உள்ளத்து எண்ணங்களும் ஒரே நேர்க்கோட்டில் அமைந்து, நயவஞ்சகம் (நிஃபாக்) இல்லாமல் வாழ்வதாகும்.

அல்-ஹய்யு / அல்-கய்யூம் (என்றென்றும் உயிருடன் இருப்பவனும் தன்னிச்சையாக நிலைத்திருப்பவனும்):

உயிருடன் இருப்பவன்: தன் உள்ளத்தை எப்போதும் விழிப்புடனும், நன்மைகளை ஏவும் உயிருள்ள மனச்சாட்சியாகவும் வைத்திருப்பது.

நிலைநிறுத்துபவன்: தன் சுய ஒழுக்கத்தில் உறுதியாக நின்று கொண்டு, தன்னைச் சார்ந்த குடும்பத்தையும், சமூகத்தையும் நல்வழியில் தாங்கிப் பிடிக்கும் தூணாக விளங்குவது.

முடிவுரை: மனிதப் பரிபூரணம் (அல்-இன்சானுல் காமில்)

இஸ்லாமிய தஸவ்வுஃப் மரபில் கூறப்படும் இந்த அத்தனை உன்னதத் திருநாமங்களின் பண்புகளையும் தன்னுள் பிரதிபலிக்க முயலும் ஒரு மனிதன், உலகாயத இச்சைகளிலிருந்து முற்றிலும் விடுபட்டு, பேரமைதியை (ஸகீனா) அடைகிறான். இத்தகைய பண்புகளைப் பெற்ற மனிதர்களையே குர்ஆன் "நஃப்ஸுல் முத்மைன்னா" (அமைதி பெற்ற ஆத்மா) என்று அழைக்கிறது.

அண்ணல் முஹம்மது நபி (ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம்) அவர்கள் கூறினார்கள்:

"உங்களில் மிகச் சிறந்தவர் யாரெனில், பிறருக்கு நன்மை அளிப்பவரே ஆவார்."

நாம் கண்ட இந்த இறைப் பண்புகள் யாவும், ஒரு மனிதன் தன்னைத் தூய்மைப்படுத்தி, சுயநலம் என்னும் திரையைக் கிழித்தெறியும்போது அவனிடமிருந்து இயல்பாக வெளிப்படும் நறுமணங்கள் ஆகும். இத்தகைய பண்புகளோடு வாழ்ந்து, இறைவனின் உன்னதப் பிரதிநிதியாக (கலீஃபா) பூமியில் திகழ எல்லாம் வல்ல இறைவன் நம் அனைவருக்கும் அருள் புரிவானாக!

வாஹிரு தஃவானா அனில்ஹம்துலில்லாஹி ரப்பில் ஆலமீன். அஸ்ஸலாமு அலைக்கும் வரஹ்மத்துல்லாஹி வபரக்காத்துஹூ.